ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **M. P.**, zast. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2019, čj. OAM-253/LE-VL14-VL18-PS-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 7. 2019, čj. 20 A 17/2019-31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 3 400 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Žalobce byl dne 27. 4. 2019 zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. O den později podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 30. 4. 2019 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění v délce pěti let a téhož dne žalovaný zajistil žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalovaný konstatoval, že žalobce účelově požádal o udělení mezinárodní ochrany až poté, co byl zajištěn za účelem správního vyhoštění, aby se vyhoštění vyhnul nebo je pozdržel. Žalobci nic nebránilo v tom, aby o mezinárodní

ochranu požádal dříve (o této možnosti věděl, protože tak již jednou učinil). Podle žalovaného nebylo možné uložit žalobci zvláštní opatření, protože v minulosti vědomě nerespektoval právní řád a povinnosti, které mu byly uloženy. Právě za to, že se vyhýbal správnímu vyhoštění uloženému rozhodnutím ze dne 26. 10. 2016, byl trestním soudem odsouzen k trestu vyhoštění. Navíc od roku 2015 není zřejmé, na jaké adrese se zdržuje. Dobu žalobcova zajištění žalovaný stanovil do 16. 8. 2019. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou krajský soud zamítl. Ztotožnil se s žalovaným, že v žalobcově případě by nebylo účinné užít zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu.

[2] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž namítá, že žalovaný i krajský soud nesprávně a nedostatečně posoudili možnost užití zvláštních opatření. Není pravda, že by byl ohrožen průběh správního řízení, kdyby stěžovatel nebyl zajištěn. Stěžovatel poukazuje na čl. 15 preambule směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/33/EU, podle kterého se k zajištění cizince přistupuje pouze ve výjimečných případech, pokud nelze účinně uplatnit zvláštní opatření. Žalovaný měl vzít v potaz to, že stěžovatel je relativně silně spjat s Českou republikou a není důvod domnívat se, že by v průběhu řízení vycestoval na území jiného státu. Navíc to, že stěžovatel nerespektoval právní předpisy sloužící k zabezpečení veřejného pořádku, může být podle stěžovatele pouze důvodem k použití § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, nikoliv k odepření zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalovaný také vůbec nepřihlédl k tomu, že se stěžovatel snažil v řízení spolupracovat.

[3] Kasační stížnost není důvodná.

[4] NSS předesílá, že se ztotožňuje s právním hodnocením, které provedl krajský soud, a jeho závěry zde proto jen stručně shrne.

[5] Stěžovatel byl zajištěn podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, podle nějž může ministerstvo *zajistit žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*

[6] Zvláštním opatřením je podle § 47 odst. 1 zákona o azylu povinnost cizince: a) *zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo* b) *osobně se hlásit ministerstvu době stanovené ministerstvem.*

[7] Ze správního spisu vyplynulo, že se stěžovatel zdržuje na území České republiky neoprávněně a že nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění ani rozsudek, kterým mu Obvodní soud pro Prahu 1 dne 13. 12. 2016 pod sp. zn. 3 T 120/2016 uložil trest vyhoštění v délce tří let. Správní orgány také zjistily, že stěžovatel je do 5. 1. 2020 veden v evidenci nežádoucích osob, že byl několikrát zadržen a odsouzen za řízení pod vlivem alkoholu a že jsou s ním vedena trestní řízení pro podezření z několika dalších přečinů. Všechny tyto skutečnosti svědčí o tom, že stěžovatel dlouhodobě tíhne k nedodržování

českých právních předpisů a povinností, které mu jsou uloženy ze strany orgánů veřejné moci. Stěžovatel tyto skutečnosti navíc nijak nezpochybnil.

[8] NSS neshledal odůvodnění rozhodnutí žalovaného ani krajského soudu nepřezkoumatelným, protože z obou rozhodnutí je patrné, proč se jeví stěžovatelova žádost o udělení azylu jako účelová a proč panuje obava, že by zvláštní opatření nebyla účinná. NSS souhlasí s postupem žalovaného i s krajským soudem, který poukázal na to, že důvody pro zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a důvody k odepření zvláštních opatření spolu mohou souviset.

[9] Podle rozsudku NSS ze dne 28. 6. 2017, čj. 1 Azs 349/2016-48, *„nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění“*. NSS je přesvědčen, že žalovaný i krajský soud jednali při svém rozhodování o zajištění cizince v souladu s tímto právním názorem. V jejich rozhodnutích je srozumitelně zdůvodněna obava, že by jiná opatření než zajištění nemusela být s ohledem na stěžovatelovu pobytovou historii účinná.

[10] Stejně tak je v rozhodnutích dostatečně vysvětleno, proč stěžovatelova žádost o udělení mezinárodní ochrany působí účelově. Stěžovatel totiž o možnosti požádat o mezinárodní ochranu věděl již dlouho a mohl tak učinit, zároveň neuvedl žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly vyhovění jeho žádosti. Netvrdil, že by mu něco hrozilo v zemi původu, zdravotně je v pořádku a také má na Ukrajině rodinu (rodiče a dceru). Žalovaný také dospěl k závěru, že stěžovatel nepatří mezi zranitelné osoby.

[11] Námitka, že se stěžovatel snažil se žalovaným spolupracovat, je podle NSS nepodložená a nemá žádný vliv na posouzení otázky stěžovatelova zajištění. Podstatné je, že ze všech skutečností, které měl žalovaný k dispozici, vyplývalo, že stěžovatel nemá úctu k dodržování právních předpisů ani k povinnostem, které mu byly uloženy. Z těchto skutečností šlo jen stěží vyvozovat, že by byl stěžovatel ochoten plnit povinnosti uložené na základě zvláštního opatření. Žalovaný ani krajský soud tak při svém rozhodování nijak neporušili požadavky směrnice. Srozumitelně a dostatečně totiž odůvodnili, v čem spočívá škodlivost dosavadního stěžovatelova chování a proč je zapotřebí jej zajistit.

[12] S ohledem na výše uvedené proto NSS zamítl kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

[13] Podle § 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s. hradí advokátovi, který byl stěžovateli ustanoven krajským soudem, hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Advokátovi náleží odměna za sepsání kasační stížnosti, tj. písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za provedené úkony právní služby advokátovi náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], která se zvyšuje o paušální náhradu hotových výdajů ve

výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Za úkony právní služby tedy advokátovi náleží celkem 3 400 Kč. Tuto částku NSS vyplatí do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2019

Zdeněk Kühn
předseda senátu